

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΙΑ'.

ΣΟΥΖΕΙΙΟΣ ΔΙΩΡΥΞ

Μικρὸς τοῦ Νείλου κλάδος καλούμενος Καλίσιχ εἰσέρχεται εἰς Κάϊρον. Ἡ διώρυξ αὐτῆ ἔχει πλάτος 4—5 μέτρων, βάθος δὲ 2—2 1/2. Εἰς τινὰ μέρη τὸ εὖρος αὐτῆς φθάνει μέχρις 8 μέτρων. Δέχεται δὲ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν τῆς πόλεως καὶ ἐκβάλλει ἔξω τῶν τειχῶν. Οἱ κάτοικοι τοῦ Καίρου δὲν πίνουσιν ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκαθάριζον αὐτὴν κατ' ἔτος. Ἐπειδὴ δὲ ἀργότερον ἐπληρώθη, ἀνεσκάφη αὖθις ὑπὸ τοῦ Καλίφου Μωχάμετ - Βέν - Καλασὺν, ὅστις κατεσκευάσε καὶ πλείστας ἐπ' αὐτῆς γεφύρας.

Ὅποταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ ἀνοίγματος τῆς διώρυγος ταύτης, τελεῖται ἐν Καίρῳ ἡ γνωστὴ τελετὴ.

Λέγεται ὅτι ἄλλοτε ἡ διώρυξ αὐτῆ ἦν οὗτο μετὰ τῆς ἐτέρας διώρυγος τῆς ἄνω τοῦ Γαλιούπ ρεοῦσης καὶ ἦτις, διερχομένη ἐκ Μπιλμπές, εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἐφθανε μέχρι Σουέζ. Φαίνεται ὅτι αὐτῆ ἦν ἡ παρὰ τοῦ Διοδώρου

μνημονευομένη, ὡς πηγάζουσα ἐκ πηλοσχωρῶν μέρους τῆς Βουβάστου καὶ ἐκβάλλουσα εἰς τὰς πικρὰς λίμνας. Ἡ κοιλάς, ἣν ἡ διώρυξ αὐτῆ διέτρεχεν, εἶναι ἡ Οὐάντη - Τουμιλάτ, ἡ γῆ τῆς Γεσσέν, ἡ κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον ἀποδημίαν των. Τὸ Κάϊρον ἀπέχει τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 25 μόνον λεύγας· ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τῆς διώρυγος μέχρις τῆς Ἐρυθρᾶς ὑπολογίζονται λεύγαι 33, ἧτοι τεσσάρων ἡμερῶν πλοῦς.

Πρῶτος ὁ Σέσωστρις συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν διώρυγα ταύτην μέχρι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καθὰ πληροφοροῦμεθα ἐκ τοῦ Πλινίου. Τοῦ ἔργου ὁμως ἐποιήσατο ἐναρξιν ὁ Φαραὼ Νέκος Β'. υἱὸς τοῦ Ψαμμιτίχου, καὶ τοὶ ἄλλοι διατείνονται ὅτι οὐχὶ αὐτὸς, ἀλλ' ὁ Μενεφθὰ Α', Φαραὼ τῆς ΙΗ'. δυναστείας, ἦτο ὁ ἀρξάμενος τοῦ ἔργου. Ὁ Στράβων λέγει ὅτι τοῦτο συνέβη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἧτοι περὶ τὰ μέσα τῆς Κ'. δυναστείας. Ὅπως δὴποτε ὁμως τὸ ἔργον δὲν προὐχώρησεν, ἔνεκα χρησμοῦ μαντείου τινός, εἰπόντος ὅτι, διὰ τῆς

διώρυγος ταύτης θά ἠνοιγέτο τοῖς βαρβάροις ἢ πρὸς τὴν Αἴγυπτον ἄγουσα.

Ὁ Ἡ. ὀδοτος, ὁ Διόδωρος, ὁ Πλίnius καὶ ὁ Στράβων, ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ Δαρειὸς Α΄. ἐπανήρξατο τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ οὗτος διέκοψεν αὐτὸ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, πληροφορηθεὶς ὅτι ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα ἦτο ὑψηλότερα τῆς γῆς τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὅτι, τοῦ Ἴσθμοῦ διατεμνομένου, τὰ ὕδατα θά κατέκλυζον τὴν χώραν. Ὁ Διόδωρος λέγει ὅτι τὸ ἔργον ἔφερον εἰς πέρας Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ. Τὸ εὖρος τῆς διώρυγος ταύτης ἦτο ἑκατὸ πήχεων, τὸ μῆκος πλέον ἢ πενήτηντα λευγῶν (ἀπὸ τῆς πηγῆς αὐτῆς δηλ. ἀπὸ τῆς Βουθάστου), τὸ δὲ βάθος ἰκανὸν διὰ νὰ πλέῃ ἐν αὐτῇ πλοῖον μὲ τὸ φορτίον του. Πρὸς διάπλουν αὐτῆς ἀπητοῦντο τέσσαρες ἡμέραι. Ἐξέβαλλε δὲ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν παρὰ τὴν Π α τ ο ὕ μ ο ν.

Βεβαίωτατον εἶναι ὅτι ἡ διώρυξ αὕτη ἐτέθη ἐν ἐνεργείᾳ, καθόσον ἡ Κλεοπάτρα μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ἦταν, ἐσχόπει νὰ διέλθῃ τὸν Ἴσθμόν διὰ τῶν πλοίων τῆς, νὰ διαπεραιωθῇ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς γῆν μὴ ὑποκειμένην τῇ Ρώμῃ, καὶ τοι ἐπὶ τῆς Κλεοπάτρας ἡ διώρυξ εἶχε τόσον ὀλίγον ὕδωρ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἐν αὐτῇ χρῆσις μεγάλων κωπῶν.

Ἄλλως τε ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων λέγει ὅτι δὲν προήλθον ἐκ τῆς διώρυγος ταύτης αἱ ὠφέλειαι, ὡς προσεδόκα ὁ πρῶτος συλλαβὼν τὴν ιδέαν ταύτην Νέκος. Τὰ ὑπέρογκα ἐξοδα, ἅπερ ἀπητοῦντο τότε, ἔνεκα ἐλλείψεως τῶν

μηχανῶν καὶ τῶν ἄλλων μέσων, πρὸς διατήρησιν τοῦ βάθους τῆς διώρυγος, δυσηρέστησαν τόσῳ τοῖς Πτολεμαῖοις, ὥστε οὗτοι ἐγκατέλιπον αὐτὴν εἰς τὴν τύχην τῆς, καὶ οὕτω μετ' οὐ πολὺ προσχώθη. Ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς ὁμοῦς ἀνέσκαψε καὶ αὖθις αὐτὴν, διόπερ ἐκλήθη αὕτη *Ampis Trajani*. Ὁ Ἄμρουγκ ἐπανεσκαψεν αὐτὴν μετὰ ταῦτα καὶ τότε ἐκλήθη ἀδιώρυξ τοῦ Ἡγεμόνος τῶν πιστῶν». Φαίνεται δὲ ὅτι ἐξηκολούθει οὕτα ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ Καλιφάτου τοῦ Ἀλμανζῶρ (762—767), διότι οὗτος διέταξε νὰ κλεισθῇ αὕτη ἐξ ὀλοκλήρου, ὅπως οὕτω παρακλυθῇ ἢ μεταβίβασις τροφίμων καὶ βοηθειῶν τῶ *Μωχάμετ - Μπέν - Ἀμπτάλλα*, στασιάζοντι κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν κατοίκων τῆς *Μέκκας* καὶ *Μεδινᾶς*. Ἐκτοτε, καθόσον γινώσκωμεν, δὲν ἀνεσκάφη πλέον. Παρήλθον δὲ οὕτω ἔνδεκα αἰῶνες, καὶ εἰς τόσῳ μακρὸν διάστημα ζὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν, κατόπιν χιλιάδων προσχώσεων, νὰ διασωθῇ οὐδὲ κἄν ἕως αὐτῆς.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ Λεσσέψ συνέλαβεν, ὡς γνωστὸν, τὴν ιδέαν τῆς τομῆς τοῦ Ἴσθμοῦ καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς αἴσιον πέρας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὗτος καὶ ὁ πρῶτος συλλαβὼν ἢ ἐκτελέσας τοιαύτην ιδέαν, ὡς ἀπεδείξαμεν.

Ἡ ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ. (α)

Ἀπὸ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων βλέπομεν τὰς

(α) Ἡ ἄνωτέρω μονογραφία εἶναι ἔργον νεώτερον τοῦ διατήμου ἱστορικοῦ *Саритъ*. Τὴν μετάφρασιν δὲ δ-

Ἴονος νήτου συνδεθεμένης τῇ τύχῃ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος: τίς δύναται νὰ ὀνομάσῃ τὴν Ἰθάκην, χωρὶς ν' ἀνατολήτῃ εἰς τὴν μνήμην του τὸν ἥρωα τῆς Ὀδυσσεΐας; Ἡ κοινότης αὕτη φυλῆς καὶ τύχης γίνεται καταρνεστέραν ἐν τῇ ἱστορικῇ περιόδῳ, καθ' ἣν βλέπομεν ὅτι αἰτία τοῦ διχασμοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὑπῆρξε διενεξίς τις μετὰ Κερκύρας καὶ Κορίνθου. Ὅτε ἡ Ἑλλάς ὑπετάγη τοῖς Ῥωμαίοις, ἢ ἐπιτάγησος ὑπέστη τύχην ὁμοίαν. Ἡ Κέρκυρα τότε ἐκτίθητο πολλὴν τὴν ἀξίαν ὡς ναυτικὸς σταθμὸς μετὰ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν Ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐκεῖ, μετὰ τὰ Φάρσαλα, ἐγένετο ἡ τελευταία τοῦ Κίτωνος καὶ Κικέρωνος συνέντευξις. Ὀλίγον ὑστερώτερα ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Ὀκταβία ἐτέλειαν τοὺς ἀπαιτούς γάμους: δὲν παρήλθε δὲ πλέον τῆς πεντηκονταετηρίδος, καὶ μετ᾽ ἐν ἐκείτῃ ἡ Ἀρριπίνη, ὅπως κηδεύτῃ τὸν Γερμανικόν. Ὅτε ἐδιχάσθη τὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος, ἡ Κέρκυρα καὶ αἱ λοιπαὶ νῆτοι ἔμεινον ἐπὶ 700 ἔτη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος.

Σύμφωνοι τῇ ἱστορίᾳ ἐστὶν ἡ γεωγραφία, ἣτις συνενόησεν τὴν Ἐπτάνητον μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Λευκὰς μόλις χωρίζεται αὐτῆς. Τὸ κλίμα καὶ ἡ γεωλογικὴ κατάστασις τῆς Ἐπτανήτου εἰσὶν ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι: εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη τὰ αὐτὰ φαινόμενα διακρίνονται, αἱ αὐταί θάλασσαι, αἱ αὐταὶ ἀπόψεις, ἢ αὐτὴ ἀντίθεσις τῆς γραφικῆς ἀσχημότητος, τῶν ἀκρωσιῶν καὶ τῆς ὑπερβαλλούσης βλαστήσεως τῶν κοιλάδων, ἐν αἷ: οἱ τε Ἐπτανήσιοι καὶ λοιποὶ Ἕλληνες συλλέγουσι τὰς ἐλαίας καὶ τὴν Κορινθιακὴν σταφίδα. Τέλος, μ' ὅλας τὰς μακροχρονίους ξενικὰς ἐπιδρομὰς καὶ προστασίας, οὗτοι καὶ ἐκεῖνοι διετήρησαν τὴν αὐτὴν Αἰολοδωρικὴν φειλομένην εἰς ἐπαίδευστον διηγήρον καὶ φιλόν.

Σ. Ἄν.

νήν καὶ διάλεκτον, τὸ πολῦτιμον τοῦτο λειψικόν μακροτάτου ναυαγίου, ἣτις ὁμοίᾳ τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ γλώσσῃ, ὑπῆρξε τὸ ὄργανον τῆς ἀναγεννήσεως τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Ἄρκει δὲ καὶ νῦν ἔτι, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῆς καταγωγῆς αὐτῆς, ἐναντίον τῶν σορισμάτων σοφοῦ παραδιζολόγου.

Ἀπὸ τῶν πρώτων σταυροφοριῶν πλείονος τοῦ ἐνοῦ, ἐκ τῶν πενήτων καὶ ἀγροίκων Εὐρωπαϊκῶν πολεμιστῶν, οὐ, θρησκευτικῇ καὶ κοινωνικῇ ὀργῇ ἔφερον εἰς τὰς φωτεινὰς ἀκτὰς τῆς Ἀνατολῆς, ἐρριψάν διερχόμενοι ἐλέμμη πλεονεξίας ἐπὶ τῶν θησαυρῶν τῆς Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας. Ἡ ἐξαισία στρατηγικῆ ἰδέας τῆς Κερκύρας, ἣν οἱ Φράγκοι ἀπεκάλεσαν *Κορροῦς*, ἐπέβλεπεν ἰδιαιδίως τὴν προσοχὴν δύο νέων κρατῶν, ἐπιεμένων ν' αὐξήθωσιν ἀναλώμασι τῆς φθινοῦσης Ἑλληνικῆς αυτοκρατορίας. Ὅτε δ' ὁ Ρουγιέρος τῆς Σικελίας, φλεγόμενος ὑπὸ τῆς ὑπερμέτρου ἀπληστίας καὶ τῆς ἀδαμάστου ἐνεργητικότητος τῶν θηλασσομάχων προγόνων του, ἐκήρυξε κατὰ τὸ 1148 πόλεμον κατὰ τοῦ Ἐμμανουὴλ Κομνηνοῦ, ἐκκινήσας ἐξ Ὀτράντου μετὰ φοβερᾶς στρατιᾶς, πρῶτον αὐτοῦ κατῶρθωμα ὑπῆρξεν ἢ κατάληψις τῆς Κερκύρας, εὐκόλος οὕτω διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ Κερκυραῖοι, βεβαρυμένοι ἐκ τῶν φόρων, οὐ: ἐπέβαλλον αὐτοῖς οἱ ἡγεμόνες, παρεδόθησαν ἐκούσιως εἰς τὸν στόλον τοῦ Ρουγιέρου, ὅστις ἐλεπλάττισε τὰ κυριώτερα μέρη τῆς ἀπέναντι Ἑλληνικῆς ἀκτῆς, καταλαβὼν ταῦτα. Ὁ Ἐμμανουὴλ Κομνηνὸς ἐπειράθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἀξιόλογον νῆσον, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἑνετίας, ἣτις ἐξήλευε τοῦ Νορμανοῦ τῆς Σικελίας, βλέπουσα αὐτοῦ κυρίου τῆς κλειδῆς τῆς Ἀδριατικῆς. Τῇ συμπτῶσει δὲ τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου, κατῶρθωσε νὰ λιμοκτονήσῃ τὴν φρουρὰν τῆς Κερκύρας, καὶ ν' ἀναγκάσῃ αὐτὴν εἰς συνθηκολόγησιν μετὰ πολιορκίαν, καθ' ἣν διεκρίθησαν ἐπὶ τόλμῃ καὶ γενναϊότητι πολλοὶ τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ.

Μετά ἡμίτον αἰῶνα ἡ Ἑνετία ἐκυρίευεν, ἀλλὰ διὰ λογαριασμόν τῆς, τὴν Κέρκυραν, ἀμα τῇ ὑπὸ 40,000 σταυροφόρων γενομένη δολία καταλήψει τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ἑρρίκος Δάνδολος, ἐνενηκοντούτης Ὀδυσσεύς, δόγης τῆς Ἑνετίας, ὅστις διὰ τῆς βοηθείας του καὶ τῶν συμβουλῶν του συνετέλεσεν εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς νήσου, καὶ ὅστις, εὐτυχέστερος τῶν ἀρχηγῶν τῶν Σταυροφόρων, ἀπεβίωσεν ἐν μέσῳ θριάμβων, εἶχε συμφωνήσει ὅτι ἐκ τῆς ἀρπαγείσης γῶρας νὰ καταλάβῃ ἄπασαν τὴν νησιωτικὴν καὶ ἡπειρωτικὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Οἱ Ἑνετοὶ δὲ, ὠρελούμενοι ἐκ τῆς καταπλήξεως, ἢ παρήγαγε τοῖς πᾶσιν ἡ τόσῳ αἰφνηδία καὶ ἀπροσδόκητος καταστροφή τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, ἥς ἕνεκα αἱ εἰρημέναι ἐπαρχίαι ἔκαιντο λεῖα εὐάλωτος, κατέλαβεν ἐν ἔτει 1205 ἄνευ ἀντιστάσεως τὴν Ἑπτάνησον, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐπεμψεν ἐπ' αὐτῆς ἀποικίας. Δὲν ὑπῆρξεν ὁμως διὰ τοῦτο ὀριστικὴ ἡ κατοχὴ, διότι, ἐπελθούσης τῆς ἀντιστάσεως τῶν Βυζαντινῶν κατὰ τοῦ σφετερισμοῦ τῶν Λατίνων, οἱ Ἑπτανήσιοι ἔφυγον τὴν Ἑνετικὴν δεσποτείαν. Ἀτυχῶς ὁμως ὑπέπεσαν αὐτοὶ εἰς τὸν ζυγὸν τῶν βασιλέων τῆς Σικελίας καὶ Νεαπόλεως, οἵτινες, ἐξ ἀνοησίας, ἐπειράθησαν διὰ μέσων βιαίων νὰ ὑποχρεώσωσι τοὺς Ἕλληνας κατοίκους νὰ δεχθῶσι τὸν καθολικισμόν. Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε μέχρι τέλους τοῦ 14. αἰῶνος, ὅποτε ἡ Ἑπτανησιακὴ ἀριστοκρατία κατάρθωσε ν' ἀποσεισῇ τὸν ξενικὸν ζυγόν. Ἀλλ' ἡ χειραφῆτης ἐπέβη καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς ἡ Μουσουλμανικὴ εἰσβολὴ ἠπειλεῖ τὰ λείψανα τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους. Ἐπομένως ἡ Κέρκυρα, δεσπομένη προστάτου, καὶ μὴ δυναμένη νὰ προσαρτῆθῃ, ὡς ἐπόθει, εἰς τὸ κλονιζόμενον Ἑλληνικὸν κράτος, ἐστράφη πρὸς τὴν δύσιν, παρ' ἧς καὶ μόνῃς ἠλπιζε σωτηρίαν. Καὶ πρῶτον μὲν ἀπετάθη εἰς τὴν Παδοῦν, ἔπειτα δ' εἰς τὴν Ἑνετίαν (1386—1389.) Ἐπ-

ἦλθεν ὅθεν Ἑνετικὴ κατοχὴ, τελεσεῖσα ἄνευ συγκρούσεως, καὶ νομιμοποιηθεῖσα ὡς λέγεται διὰ τῆς πληρωμῆς ἀποζημιώσεως τῷ βασιλεὶ τῆς Νεαπόλεως, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν παρὰ τοῖς Ἑνετοῖς σύστημα, οἵτινες πολλάκις διὰ τοῦ χρυσοῦ ἠνέωξαν πύλας φρουριῶν.

Τὸ προστατευτικὸν σύστημα, ὅπερ ἐπὶ τέσσαρας ὄλους αἰῶνας ἐφήρμοσεν ἡ Ἑνετία εἰς τὴν Ἑπτάνησον, κατεκρίθη μεγάλως κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, οὐχὶ διότι ὑπῆρξε καταθλιπτικόν, ἀλλὰ διότι δὲν κατέπνιξε τρόπον τινὰ τὸν ἔθνομισμὸν τῶν κατοίκων. Ἐνοεῖται ὅτι ἡ τοιαύτη μομφὴ ἐστὶν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀδίκος.

Πεσοῦσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ἠδύνατό ποτε ν' ἀναστηθῇ νέα Ἑλλάς. Τοιαύτη ἐπεκράτε. Ἰδέα περὶ τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ ἔθνους οὐ μόνον ἐν τῷ 14. αἰῶνι ἀλλὰ καὶ διαρκούστος τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, καθ' ἣν δηλονότι ἐποχὴν ἡ Ἑνετία εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἡ Ἑνετία κατεκρίθη ὅτι διὰ τῆς ἀνεκτικότητός της πρὸς τοὺς Ἑπτανησίους ἐγέννησε τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἀλλ' αὕτη, φρονίμως ποιούσας, δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ ὅτι τὴν Ἑπτάνησον κατεῖχε χάρις τῷ ὑπερμέτρῳ ζήλῳ τῶν ἡγεμόνων τῆς Νεαπόλεως, πειραθέντων προσηλυτίσαι τοὺς Ἴονίους. Διὰ τοῦτο μετὰ πολλῆς πολιτικῆς δεξιότητος φερομένη, οὐ μόνον ἀνείχετο τὴν θρησκείαν τῶν Ἰονίων, ἀλλὰ καὶ ἐπροστάτευε τὴν λατρείαν αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἑορτὴν φέρ' εἰπεῖν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος ἐποίει ἡ κυβέρνησις ἐπιδεικτικὰς πανηγύρεις καὶ ἐκδηλώσεις. Ἡ ἐκ συμφέροντος ὑπαγορευθεῖσα ἀνοχὴ αὕτη, ἐπεξετείνετο ἐπὶ παντός, ὅτι ἀπέβλεπε τὰς σχέσεις κατακτητῶν καὶ κατακτηθέντων. Ὅτε ἡ Ἑνετία κατέλαβε τὰς νήσους, εὗρεν ἐν πλήρει ἰσχύει τὸ φεουδαλικὸν σύστημα. Ἐνεκεν δ' αὐτοῦ ἐν Κερκῶρα, Κεφαλληνίᾳ, καὶ Ζακύνθῳ τὸ μέγιστον μέρος τῆς γῆς ἀνῆκεν

εἰς μικρὸν ἀριθμὸν εὐγενῶν οἰκογενειῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶχε τοὺς πελάτας αὐτῆς, ὅπως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Μανιατῶν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἐρσίπια τῶν πύργων τούτων, ὧν ὁ βίος γέμει μυστηριωδῶν ἀναμνήσεων, σώζονται εἰσέτι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν νήσων. Οἱ Ἑνετοὶ ἐσεβάσθησαν τὰ ἡμιάγρια ταῦτα ἔθιμα, διότι συνέφερον εἰς τὴν ἐγώιστικὴν αὐτῶν πολιτικὴν ν' ἀπορροφᾶται ἡ δραστηριότης τῶν ἐγγχωρίων εἰς ἰδιωτικὰς ἐριδας. Διήρκει δὲ ἡ οἰωνεὶ εἰρ-βαρος αὕτη κατάστασις καὶ μέχρι τοῦ 17. αἰῶνος. Ὁ Οὐέλφ, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑπτάνησον κατὰ τὸ 1675, ἐποίησατο συλλογὴν πολλῶν ἀνεκδότων, ὁμοίων ταῖς ὠραιόταταις τῶν Κορσικανῶν ἐκδικήσεων. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ, δύο ἀρχοντικαὶ οἰκογένειαι τῆς Κεφαλληνίας διετέλουν εἰς ἐχθροπραξίαν, καὶ συνεκρότησαν στίφη ἐκ πεντηκοντάδων, ἄπερ ἐπολέμουν πρὸς ἀλληλα μεθ' ἄσσης λύσεως οἱ Τούρκοι κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἄχρισ οὐ, ἀποκαμόντα, ἐποίησαντο εἰρήνην, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι ἡ ἑτέρα τῶν οἰκογενειῶν δὲν ἤθελε τολμήσει ποτὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ἄλλης, ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

Πλὴν τοῦτο ἦτο ἀσήμαντον ἀπέναντι συμβάντος ἐπίσης προσφάτου τότε ἐν Κερκῶρα. Ἐκ μικρολόγων, ἀλλὰ πατροπαραδότων, αἰτιῶν, ὑπῆρχεν ἐχθρὰ μεταξύ δύο τῶν ἀρχαιοτέρων οἰκογενειῶν τῆς ρηθείσης νήσου. Μετὰ πολλὰς αἱματηρὰς συμπλοκάς, ἐφαίνετο ὅτι ἔλλειψαι μαχητῶν θὰ ἔπαιον αἱ συγκρούσεις, ἀφοῦ μάλιστα ἡ μᾶλλον παθοῦσα οἰκογένεια κατεστράφη καὶ ἐξ αὐτῆς δὲν ἀπέμεινεν ἢ ἐν μόνον τέκνον τρυφερᾶς ἡλικίας. Ὅτε ὁμως τὸ παιδίον τοῦτο ἠνδρώθη, τῷ ἐπροτάθη νὰ νυμφευθῇ κόρη, ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἐχθρὰν οἰκογένειαν. Οὗτος, ἀφοῦ πρῶτον ἀντέταξεν ἐπίμονον ἄρνησιν, εἴτε εἰλικρινῆ, εἴτε προσποιητὴν, ἐπὶ τέλους συνῆκεν. Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν μετὰ μεγάλης πομπῆς, ὃ δὲ γαμβρὸς, ὅστις οὐδέποτε ἐφάνη τοσοῦτω εὐ-

θυμος, μετέβη μετὰ τῆς νεονύμφου εἰς τὸν πατρικὸν πύργον. Ὀλίγον ἔπειτα ἐκάλεσε τοὺς νέους συγγενεῖς του εἰς συμπόσιον παραταθὲν ἐπὶ πολὺ. Περεκάλεσεν εἶτα τοὺς συνδαιτημόνας νὰ διανυκτερεύσωσι παρ' αὐτῷ. Τούτου γενομένου, ἀπέκτεινε πάντας εἰς τὰς κλῖνας τῶν καὶ μετ' αὐτῶν τὴν σύζυγόν του. Δὲν ἐγένετο γνωστὸν ὅμως, ἂν προεσχεδίασε τοιαύτην ἐκδίκησιν, ἢ ἐξ ὑστεροβουλίας διεπράξατο ταύτην, συνεπεία τῶν σκωμμάτων τῶν Κερκυραίων, ἀναφλεξάντων μετὰ τὸν γάμον τὰ ἐσβεσμένα τῆς ψυχῆς του πάθη.

(ἀκολουθεῖ).

Ο ΦΕΤΙΧΙΣΜΟΣ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων θρησκείων τῶν ἀμαθῶν καὶ βαρβάρων λαῶν, ἡ εἰδεχθεστέρα εἶναι βεβαίως ὁ Φετιχισμὸς.

Ἡ λέξις φετιχισμὸς παράγεται ἐκ τῆς πορτογαλικῆς λέξεως fetisso, ἣτις δηλοῖ ἀντικείμενον ἑορταζόμενον, λατρευόμενον, θεοποιούμενον. Οἱ εἰς Σενεγάλην ταξιδεύοντες εὐρωπαῖοι, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Νόελ, τοιοῦτον ἔδωκαν ὄνομα εἰς τὴν θρησκείαν περὶ ἧς ὁ λόγος.

Κατὰ τὸν γεωγράφον Βάλθην ἡ λέξις αὕτη εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μαύροις τῶν δυτικῶν τῆς Ἀφρικῆς ἀκτῶν, ὅπως ἐκφράζωσι δι' αὐτῆς τὰ ἐμψυχα ἢ ἀψυχα τῆς φύσεως ἀντικείμενα, τὰ ἐμπνέοντα φόβον, εὐγνωμοσύνην, ἢ ἄλλο αἰσθημα, καὶ τὰ ὁποῖα οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι λατρεύουσιν.

Οἱ Φετιχισταὶ λατρεύουσι πάντα τὰ περιστοιχοῦντα αὐτοὺς ἀντικείμενα, τὴν φύσιν δολόκληρον, τὰ στοιχεῖα, τὰ δένδρα, τοὺς ποταμούς, τὸ πῦρ, πάντα τέλος τὰ ὄντα, οἷς οἱ ἀπλοῖκοι ἐκεῖνοι καὶ ἀμαθεῖς ἀθροικοὶ ἀποδίδουσιν εὐεργετικὰ προσόντα ἢ κακὰς διαθέσεις, ὡς καὶ πάντα ὅσα ἀδυνατοῦσι νὰ νοή-

Είναι τοῦτο λίαν τυτικὸν διὰ λαοῦ; εὐρ-
σκομένους εἰς τὴν ἐσχάτην ἐκθρίδα τοῦ πολι-
τισμοῦ. Οἱ τοιοῦτοι λαοὶ συλλαμβάνουσιν
ιδέας χυδαιστάτας περὶ θεότητος καὶ τῆς σχέ-
σεως αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Τοιαύτη ὅμως θρησκεία παρουσιάζει περι-
εργον ποικιλίαν ἀνοητιῶν ἀπὸ τῆς νέας Ὀ-
λανδίας καὶ Τασμανίας, αἵτινες κατοικοῦνται
ὑπὸ βαρβαρότατων λαῶν, μέχρι τῆς Πολυ-
νησίας, αἱ; κεντρικῆς Ἀφρικῆς, καὶ πολλῶν
μερῶν τῆς Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς; κατοι-
κουμένων ὑπὸ λαῶν ἠττον βαρβαρῶν. Ὁ Φετι-
χισμὸς ἔχει καὶ τοῦτο τὸ ἐλάχιστον, ὅτι θυσι-
άζει ἀνθρώπινα πλάσματα καὶ πράττει ἐτέρας
σκληρότητας ἐμπνεύσεως ἀποτροπῆν καὶ ἀγα-
νάκτησιν. Πολλοὶ Φετιχιστῶν λαοὶ ἔχουσι εἶ-
δος ἱερέων, ἢ μᾶλλον μάτεων, καλουμένων
γριότων ἐν Ἀφρικῇ, γριότων ἐν Ἀμερικῇ (joni-
gleurs) ἢ καὶ ἀθιγάνων, οιαμάρη δὲ ἐν Σιβε-
ρία.

Καὶ τοὶ δὲ διὰ τῆς λέξεως αφετιχισμὸς; ο
νοοῦνται ὅσα προείπομεν, ἰδιαίτερος; καὶ κατὰ
στενωτέρην ἔνοιαν Φετιχιστὰι ὀνομαζόνται
οἱ μαῦροι τῆς Γουϊνίας.

Οἱ μαῦροι οὗτοι λατρεύουσι πᾶν εἴτι ἐπη-
ρεάση τὴν ἐαυτῶν φαντασίαν ἢ τὸ ἐκνῶν ὄμα-
μα, οἷον τὰς μύιας, τὰ πτηνὰ, τοὺς λέοντας,
τοὺς ἰχθεῖς, κυρίως ὅμως τοὺς ὄρεις, τοὺς λί-
θους, τὰ δένδρα, καὶ τὰ ὄρη, ἐφ' ὧν ἐκρήγνυ-
ται ὁ κεραυνός.

Τὴν ἡμέραν ἧτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν κυ-
ριακὴν τῶν χριστιανῶν, οἱ μαῦροι περισυνάζον-
ται ὑπὸ ἱερόν τι δένδρον, ὑρ' ὃ τοποθετοῦσι
τράπεζαν κεκασμημένην ὑπὸ κλάδων, ἐπ' αὐ-
τῆς δὲ θέτουσιν οἶνον φοίνικος, ὄρυσαν κτλ.
Κατὰ τὴν ρηθείαν ἡμέραν ὀρχοῦνται, συνο-
δεύοντες τὸν χορὸν τυμπάνου.

Ὁ ἱερεὺς, καθήμενος ἐπὶ ἐδάωλου ἐν εἰδει
ἑωμαῦ, προφέρει θυσίαν εἰς τὰς θεότητας,
λαμβάνων δὲ διὰ ραντιστροῦ ὑγρὸν ἐκ τίνος
ἀγγείου ἐν ᾧ ὑπάρχει ἐρμῆνο; ὄρις, ραντί-

ζει τοῦ; εὐλαβεῖς. Ἡ τελετὴ περαιοῦται διὰ
κραυγῶν, εὐφημιῶν καὶ ταραχῶν. Τὸ δένδρον
ἐκεῖνο καθίσταται πλέον μνηστεῖον, ὅπερ συμ-
βουλευόνται εἰς πᾶσιν σοβαρὰν περίστασιν.
Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτο, ἐγείρουσι πυραμίδα ἐκ
τέρρας, ἐμπήγουσιν ἐπ' αὐτῆς κλάδον ἐκ τοῦ
δένδρου ἐκεῖνου, ὃν ποτίζουσιν εἰτα μετὰ πολ-
λῆς φροντίδος, καὶ ἀποτείνουσι πρὸς αὐτὸν
ἐρωτήσεις, εἰ; αὐ; ἀπαντᾷ διὰ μελανοῦ
τινός; κυνός;.

Οἱ ἀνόητοι οὗτοι λαοὶ φαίνεται ὅτι παρα-
δέχονται τὴν ὑπαρξιν δύο ἀρχῶν, τῆς ἀγαθῆς
καὶ τῆς κακῆς; ἔχουσιν ἡμέρα; εὐοιῶ;ου; καὶ
ἀπορράδας. Οἱ ἱερεῖς; των ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν
ὅτι δύνανται νὰ προοιλάξωσι τοῦ ἀνθρώπου;
καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν κακοποι-
ῶν πνευμάτων; ἕκαστος τῶν λαῶν τούτων ἔχει
ἰδίαν ἀνωτέτην θεότητα, ἢν ἰδιαζόντως τιμᾷ.
Οἱ Βιδάχ ἐπὶ παραδείγματι προτιμῶσι τὸν
ὄριν. Τάξι; ἱερείων ὑπηρετεῖ τὸ ἐρπετόν ἐντό;
εἴδου; νεοῦ, ἐνθα ἐπιμελῶ; διατρέφεται. Οἱ
Βισάγγοι, προτιμῶσι τὸν ἀλέκτορα. Οὗτοι
λατρεύουσι καὶ τὴν ἰδίαν σκυάν. Θεωροῦσι δὲ
ὡ; θε; ὡ; τὸν Βασιλέα των καὶ τὰς πυγολιμπί-
δας. Οἱ Ἀσχαντί προτιμῶσι τὸν ποταμὸν Τάν-
δον. Οἱ Δαρκὰς τὸν ποταμὸν Κόβην. Οἱ κά-
τοικοι τῆς Ἀκκρας τὴν ὕσαν. Ἐν Οἰσσοῦς
προτιμᾶται ὁ λύκος. Οἱ Κελασάριοι προτι-
μῶσι τὸν ἰχθύον. Οἱ κάτοικοι τῆς Δαχομένης
τὸν πάνθηρα, ᾧ προτιμῶσιν ἀνθρώπινα ὄμα-
τα κατ' ἔτος. Οἱ κατοικοῦντες πρὸς τὸν κα-
ταρράκτην τῆς Βουτέμπρας λαοὶ προτιμῶσιν
εἰς λατρείαν τὸν καταρράκτην. Οἱ Ἀγοβοὶ τῆς
Ἀβυσσινίας τὸν Νεῖλον. Οἱ κάτοικοι τῆς Βα-
σενάχ, καὶ πολλοὶ λαοὶ τῆς Νοῦβία; καὶ ἄλλων
μερῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, τὴν Σελήνην.
Οἱ θηριώδεις καὶ ἰσχυροὶ Γαλλοὶ προτιμῶσι
τὰ δένδρα.

Ἐνίοτε οἱ μαῦροι κατασκευάζουσιν εἰδωλα
μὲ μορφὴν ἀνθρωπίνην. Ὁ πλοίαρχος Τούκεϋ
καὶ ὁ ἱατρὸς Σμῖθ ἐθαύμασαν ἰδόντες τοιαῦ-

τα εἰδωλα εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς καὶ
ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ζαῖρου ἔχοντα μορφὴν εὐ-
ρωπαϊοῦ, ἀλλ' ὁμοιάζοντα τὰ ἀρχαῖα Αἴγυπτια-
κά; εἰδωλα ἢ μᾶλλον τὰ τῶν Ἑβραίων. Οἱ
Βεταιοὶ οἱ ἔχουσι εἶδος Ποντίφικος, ὅστις εἶ-
ναι μετὰ τὸν Βασιλέα τὸ σεβαστότερον πρόσω-
πον. Ἐν Δαγγούμπᾳ ὑπάρχει μαντεῖον ὀνομα-
στότατον, ὅπερ καθιστᾷ τὴν πόλιν ταύτην τῆς
Γουϊνίας ἐμπορικωτάτην. Οἱ Ἰάγγοι ἔχουσι
μέγαν ἱερέα καλούμενον Χιτόμο; τιμῶσι
δ' αὐτὸν ὅπως οἱ Καλμοῦκοι καὶ οἱ Θεβέτιοι
τὸν Δαλά; Ἄμαζον. Ὁ Ποντίφιξ οὗτος κερῶ-
κει εἰς χώραν, θεωρουμένην ἱερόν καὶ ἐν νηῶ
ἐνθα διετρεῖτο ἀκοίμητον τὸ ἱερὸν πυρ. Ἡ
θρησκεία τοῦ βασιλείου τοῦ Μεγαδόκου εἶ-
ναι μίγμα Μωαμεθανισμοῦ καὶ Φετιχισμοῦ.
Ἐν Νόκη καὶ Λοάγκω, ὑπάρχει θρησκεία ἡ-
τις; εἶσι μίγμα Χριστιανισμοῦ καὶ Φετιχισμοῦ.

Ἀνθρωποθυσίας τελοῦσι διάφοροι φετιχι-
στῶν λαοὶ ὡς προέφημεν, τινὲς δ' αὐτῶν εἶσι
καὶ ἀνθρωποφάγοι. Τοῦτο προσέρχεται ἐκ τι-
νος θρησκευτικῆς αὐτῶν πεποιθήσεως.

Ποὶ δὲν καταντᾷ ὁ ἄνθρωπος, ὅποτεν ἀφε-
θῇ ἄνευ ἀνατροπῆς καὶ παιδείας!

Ο ΔΟΝ ΔΙΕΓΟΣ.

Διήγημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ Πελάς; ταραχθεὶς ἐπὶ τῇ προσβολῇ, ἔ-
θετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰσχύου του καὶ προσ-
λαβὼν ὕψος ἀξιοπροπέας, εἶπεν :

— Ἰππότα μου, μὲ προσβάλλεις φοβερά!
Ὁ δὸν Πελάς; δὲν ὑποχωρεῖ ἐνώπιον οὐδενός;
εὐγενούς. Ἐν δὲ ἐγίνωσκας πῶς ἔχουσι τὰ
πράγματα, ἢ ὁμίλεις ἄλλην γλῶσσαν. Καί
τοι, κύριέ μου, μὲ βλέπεις κακοενδεδυμένον
καὶ διετελουόμενον ὑπηρετήν, μάθε ὅτι εἰς τὰς
φλέβας μου ρεῖ τὸ εὐγενέστερον αἷμα. Θέλω
νὰ τηρῶ μυστικὴν τὴν ἐνδοξὸν καταγωγὴν μου,
δὲ ἄλλους λόγους, ἀλλ' ἐπεὶ σε ἀγαπῶ καὶ

σε εὖβομαι, θέλει σοὶ ἀποκαλύψω τὸ μυστή-
ριον τῆς καταγωγῆς μου. Κατάγωμαι κατ' εὐ-
θείαν γραμμὴν ἀπὸ τοῦ Πελαγίου, τοῦ νικη-
τοῦ τῶν Μαύρων; διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ τοῦ
πάππου μου, ὡς εἶναι πεσίγνωστον, ἐκαλεῖτο
Πελάσιος. Ἡ πάππος; μου ἐκλήθη ἀκολούθως
Πελόριος, ὁ πατὴρ μου Πελαγάτος καὶ ἐγὼ
Πελάς;. Ἐάν δὲ ἀποκτήσω υἶόν, ὀμιλοῦμαι
ὅτι θέλω ὀνομάσει αὐτὸν Πελλήλιον. Ἐν δὲ
ἢ φύσις ἢ δωρήσασά; μοι εὐγένειαν, μὲ ἐστέρη-
σε πλοῦτου, οὐδέποτε ὁ Πελάς; θὰ ἀπελιπισθῇ,
οὐδέποτε θὰ μετέλθῃ ἔργον κενὸν καὶ χυ-
δαῖον. Ὡ! προτιμῶ τὴν ὀκνηρίαν τῆς βαναύ-
σου ἐργασίας. Κάλλιον νὰ ὑπηρετῶ εὐγενῆ,
πρὸς νὰ ἰργάζωμαι ὡς χυδαῖος. Ἐν δὲ ποτε
ἢ ἄστατος τύχη μοι προσκομίσῃ πλοῦτην, τό-
τε θὰ ἔδῃς πῶς ἀναθάλλει ἢ εὐγένεια τοῦ Πε-
λάς;!

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο ὁ Δὸν Διέγος ἔμει-
νεν ἐκπληκτος. Ὁρέξας δὲ τῷ ἱπποκόμῳ τὴν
χεῖρα μετὰ πολλῆς ἀξιοπροπέας, τῷ εἶπεν:

— Ἀναγνωρίζω ἐν σοὶ τὴν ἐνδοξὸν γόνον
τόσφ μεγάλου ἀνδρός. Ἐν δὲ μέχρι τοῦδε
δὲν ἐσεβάσθην ἐν σοὶ τὸ αἷμα τοῦ Πελαγίου,
αἰτοῦμαι, φίλε, συγγνώμην. Νῦν δὲ, ὅτε ἢ ἀ-
γλή τῆς γενεᾶς; σου με καθιστᾷ ἀξίον τῆς
φίλιας μου, εἶμαι πρόθυμος νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ
μυστικόν, ὅπερ δὲν θέλω νὰ γινώσκῃ ἄλλος
θητιός;. Γινώσκεις τὴν νεάνιδα ἐκείνην τὴν ἀ-
ξιεράστον, ἧτις εἶσι τὸ ἀγγλίσμα τοῦ ξενο-
δοχείου τούτου; τὴν νεάνιδα ἐκείνην τὴν ἀ-
γαπῶ τόσο, ὥστε μόνον αὐτὴν συλλογιζο-
μαι πάσχω δὲ τόσο δεινῶς δι' αὐτὴν, ὥστε
ἐάν; δὲν με ἐχώριζεν ἀπ' αὐτῆς χάσμα μέγα,
ἴσως... Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ γίνω βορὰ τῶν
κανθάρων ἢ νὰ με κατακαύσῃ ὁ ἥλιος, πρὸς
νὰ προσβάλλω τοιοῦτοτρόπως τοὺς προγόνους
μου, ἐπιλανθάνομενος τῆς καταγωγῆς μου. Τὸ
καθαρὸν αἷμά μου οὐδέποτε θέλω ἀναμίξει
μετὰ τοῦ αἵματος ἀσῆλου γυναικός;. Ὡ Ἀλί-
ρχε, βασιλεῦ τῶν Βισιγόθων, ὦ Γονδεβλά-
δε, βασιλεῦ τῶν Βουργουνδιῶν, ἂν ἀπὸ τῶν

ουρανίων μονῶν στρέψετε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς εὐγενεῖς ἀπογόνους σας, σύγγνωτέ μοι διὰ τὴν ἀκουσίαν ταύτην κλίσιν μου, εἰς ἣν ὑπέκυψαν καὶ οἱ μέγιστοι τῶν ἡρώων. Ἄν ἐρευνήσετε τὰ χρονικὰ τῶν ξενοδοχείων, θέλετε εὕρει πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα. Ὅπως δὲ καταστῶ σύγγνωστότερος, ρίψατε ἐν βλέμμα πρὸς τὴν Ἰσαβέλλα καὶ παρατηρήσατέ την καλῶς. Ἴδετε πόσον ώραία χρυαίνει πόσον ώραία ᾄδει, πόσον ώραία κιθαρίζει! Ἴδείτε πῶς περιπατεῖ, πῶς ὀμιλεῖ, πῶς ἐνδύεται! Καὶ ὅμως ἡ ἀρετὴ μου δὲν ὑπέκυψεν ἐτι πρὸ αὐτῆς. Γινώσκω ὅτι εἶμαι ὁ Δὸν Διέγος, καὶ τοῦτο φθάνει!

— Ὁχι δὲ! ἀπήντησε ὁ Πελάας, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσῳ αὐστηρός· ἐπομένως δὲν θὰ συμφωνήσω μετὰ σοῦ. Ἄν τὸ αἶμά σου ἀναμιγθῇ μετὰ τὸ αἶμα ἐκείνης, τὸ αἶμά της δὲν διοχετεύεται εἰς τὸ ἰδικόν σου· κατὰ τὰς ἀρχάς μου λοιπὸν βλέπεις ὅτι σὺ μὲν ἐνούμενος μετ' αὐτῆς δὲν χάνεις, ἐνῶ ἐκείνη μετὰ σοῦ ἐνούμενη ἀποκτᾶ, κερδίζει.

— Ἀλλὰ τί θὰ εἰπωσιν οἱ μεταγενέστεροι; εἶπεν ὁ Δὸν Διέγος.

Ὁ ξενοδόχος ὅμως διέθεσεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς κόρης του τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε κατὰ τὴν στιγμήν ἀκριβῶς ἐκείνην ἔφερε τὸ δειπνὸν καὶ διέκοψε τὴν συνδιάλεξίν των. Ὁ ἰππότης ἡρώτησεν αὐτὸν ποῦ εἶναι ἡ Ἰσαβέλλα καὶ διατὶ τὸ δειπνὸν ἔφερον ὁ πατήρ καὶ οὐχὶ ἡ κόρη.

— Μεθ' ὑμῶν, ὡς εἶπατε τὸ ἄνθος τῶν ἰπποτῶν, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος, εὐχαρίστως τῇ δίδω τὴν ἀδειαν νὰ ἔχη σχέσιν καὶ νὰ σᾶς ὑπηρετῇ, διότι παρ' ὑμῶν οὐδὲν κακὸν φοβούμαι ὅτι θὰ πάθῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ σήμερον ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι ξένοι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ νεωστὶ ἀφιχθέντες, δὲν τῇ ἐπιτρέπω νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου της. Ἄν δὲ ἐγινώσκατε τὸν λόγον, θὰ μοὶ ἐλέγετε ὅτι ἔχω πληρέστατα δίκαιον.

Ὁ Μαρκέτιος, ὅστις ἐνδιεφύετο μεγάλως διὰ πᾶν εἶτι ἀφῆρα τὴν Δεσκαραδίλιαν, παρεκάλεσε τὸν ξενοδόχον νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸν λόγον αὐτὸν, δι' ἧν αὕτη δὲν ἐξήρχετο, νεύσας συγχρόνως τῷ ἰπποκόμῳ ν' ἀποσυρθῇ.

Ὁ ἰπποκόμος ἀπῆλθεν. Ὁ ξενοδόχος τότε ἔλεξε τάδε:

— Σήμερον θὰ σᾶς ἀποκαλύψω μυστήριον, ὅπερ μόνος σεῖς θὰ γινώσκατε, καὶ τοῦτο διότι εἶσθε ἐκεῖνος ὁ ὅποιος εἶσθε. Βλέπετε, κύριέ μου, τὴν νεάνίδα ἐκείνην; δὲν γινώσκετε τίς εἶναι αὕτη! Θαυμάσατε λοιπὸν! Αὕτη δὲν εἶναι, ὅπως ἴσως νομίζετε, ὑπέρβρια, ἀλλά... (πρὸς Θεοῦ μὴ διαφύγει τοῦτο τοῦ στόματός σας) δὲν εἶναι οὔτε θ·γάτρω μου, οὔτε ἀδελφῆ μου. Αὕτη (ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ μὴ με προδώσητε,) αὕτη (ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ τηρήσητε τοῦτο μυστικόν,) αὕτη εἶναι εὐγενεστάτη νεάνις! Εἶναι ἀπόγονος τοῦ στρατηγοῦ Ναρσῆ, ὅστις ἐν Ἰταλίᾳ κατέστρεψε τὴν Γοθικὴν κατάκτησιν. Οὗτος ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀυτοκράτορος· ἐν, ἐκαθυακισίων ἐρίδων, ὡς γνωστόν. Ἐκπέσας οὕτως τοῦ μεγαλείου του, ἔζησε πένης, περιπλανώμενος, ἄγνωστος. Ὅπως δὲ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀπεράταιε νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ παίξῃ κιθάραν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέτυχεν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἐδίδαξεν αὐτὸ εἰς τοὺς ἀπογόνους του, οἵτινες διεσπάρησαν ἀνά πᾶσαν τὴν γῆν. Τὸ γένος τῶν εὐνούχων κατάγεται, ὡς ἴτως γινώσκατε, ἐξ αὐτοῦ. Διεδόθη ὑπὸ τινῶν ὅτι, καθὸ εὐνούχος αὐτός, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τεκνοποιήσῃ ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἢ καθαρὰ συκοφαντία πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ λυπηθῇ τοὺς ἀπογόνους του. Λέγουσιν ὅτι ζῆ ἔτι ἀπόγονός τις τοῦ μεγάλου Ναρσῆ ἐν τῷ ἀδύτῳ τοῦ Σεραγίου τοῦ Σουλτάνου. Ἐκεῖ ἐκτελεῖ κηθικονταφρουροῦ τῶν Σουλτανίδων, Κιρκασίων τε καὶ Γεωργιανῶν. Διὰ τοῦτο ἡ Δεσκαραδίλις ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον τῆς οἰκογενείας της, ἄδει δηλοῖ ὅτι καὶ παίζει κιθάραν. Μὴ λοιπὸν

θαυμάζεστε ἂν πειράται παντοιοτρόπως νὰ κρύπτηται ἀπὸ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων τὰ βλέμματα. Ἴδου ἐμάθετε ὅτι δὲν θὰ ἐμανθάνετε ἂν σεῖς δὲν εἶσθε οἱ; εἶπατε. Κρύπτεται δὲ διότι, ἐπειδὴ ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτῆς ρεεῖ τὸ καθαρὸν αἶμα τοῦ Ἑλληνικοῦ νικητοῦ τῶν Γόθων, καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐνταῦθα κάτοικοι εἶναι ἀπόγονοι πάντες τῶν Γόθων, πιθκόν, γνωστῆς γενομένης τῆς καταγωγῆς της, νὰ θεωρηθῇ παρὰ τοῦ κοινοῦ ὡς ἐχθρῆ, καὶ τίς οἶδε, Κύριέ μου, τί ἠδύνατο νὰ πάθῃ. Εἶθε νὰ εὐρίσκατο ἑκκαμπρός τις Ἰσπανός, οἷος ὑμεῖς φέρ' εἶπατε, ὅστις νὰ κάμῃ τὴν ἐνδοξὸν ἀπόφασιν νὰ συμψιλώσῃ τοὺς προγόνους τῶν Ἰσπανῶν με τοὺς προγόνους τῆς νεας ταύτης, καὶ νυμφεύμενος αὐτήν, νὰ ἐνώσῃ εἰς ἓν Ἑλληνάς τε καὶ Γόθους. Πρὸ δέκα ἐτῶν, (ἦτο ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων) ὁ πατήρ της, ὅστις ἦν ἀντιγοθητικός, μοὶ ἀρῆκε τὴν νεάνίδα ταύτην, διότι, ὡν εὐλαβὴς χριστιανός, ἔταξε τῷ Ἰησοῦ ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον· καὶ τῷ ὄντι, ἀπέθικεν ἐν αὐτῷ. Ἀναχωρῶν μοὶ ἐσύσπησε θερμῶς νὰ μὴ ἀποκαλύψω ποτὲ τὴν καταγωγὴν τῆς κόρης του, ἐνώπιον δὲ μαρτύρων μοὶ ἐνεχείρισεν ἐπισήμους ἀποδείξεις τῆς καταγωγῆς της, ὅπως, ἐν ἀνάγκῃ, πείτω τοὺς ἀπιστούντας. Πρὶν ἢ ὅμως μοὶ δώσῃ τὰ ἐγγραφα ἐκείνα, ἀνάγκη ἐπέστη νὰ τῷ ἀποδείξω καὶ ἐγὼ τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγὴν μου. Ἐγὼ κατάγομαι, Κύριε, ἀπὸ τοῦ μαγεῖρου τοῦ Βελισσαρίου, ὅστις, ἅμα ὁ κύριος του ἐτυφλώθη καὶ ἐγένετο ψωμοζήτητος, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὡς ἱεραπόστολος. Ἐδῶ ἐνυμφεύθη, καὶ ἐτεκνοποίησεν. Ἄπ' αὐτοῦ κατάγομαι ἐγὼ καὶ τοῦτο ἀπέδειξα τῷ πατρὶ τῆς Ἰσαβέλλας. Ὅπως δὲ πεισθῆτε ὅτι ταῦτα πάντα ἔχονται ἀληθεῖς, ἰδοὺ ἀπέρχομαι ὅπως κομισώ ὑμῖν τὰ ἐπίσημα ἐγγραφα, ἵνα τὰ ἐξετάσητε.

Ταῦτα λέγων ἐξῆλθεν, ἀφῆς τὸν ἰππότην ἐκπληκτον, ὡς μετὰ χαρᾶς πληροφορηθέντα

τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν τῆς περιλημμένης αὐτῆς Δεσκαραδίλις.

Μετ' ὀλίγον ὁ ξενοδόχος ἐπανῆλθεν ἔχων ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων δύο ὑπηρετὰς τοῦ ξενοδοχείου, φέροντας ἀνά μίαν ἑκάστος λαμπάδα. Ἐκεῖνος ἐκράτει δύο μεγάλας ἀνεπτυγμένας περγαμινὰς, ὧν ἡ μία ἦτο τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῆς Ἰσαβέλλας, ἡ δ' ἄλλη πιστοποιητικόν, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ δώδεκα κατερ' ἰσαχρῶν.

Προσλαβὼν ἦθος σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπὲς ἀνέγνω τὴν γενεαλογίαν τῆς νεάνιδος. Ὄποταν δ' ἐπρόφερε τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν ἐπιγόνων, οἱ δύο ὑπηρετὰς καὶ ὁ ξενοδόχος ἀπεκάλυπτον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐποίουν μίαν ὑπόκλισιν. Μετὰ τὴν αὐτὴν δὲ ἐθιμοτυπίαν ἀνέγνω καὶ τὸ πιστοποιητικὸν τῶν δώδεκα ἐξώλικς. Οἱ δύο ὑπηρετὰς ἐχορησίμυσαν ὡς μάρτυρες, καὶ δὴ ὠρίσθησαν περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἐγγράφων. Εἶτα, ὑψώσαντες τὰς περγαμινὰς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν των πρὸς ἑνδειξὴν σεβασμοῦ, ἐποίησαν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ εἶπον:

— Ὀρκιζόμεθα καὶ ἐπικυροῦμεν ὅσα ἀνεγνώσθησαν.

Ὁ Δὸν Διέγος, ὅστις καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς εἶχε τεταμμένον τὸ οὖς καὶ τὸ ὄμμα ἀτενεῖς, εἶπε τέλος τὰ ἑξῆς:

— Ἀξιόλογε ξενοδόχε, ἐνόησα τὰ πάντα καλῶς.

Ὁ ξενοδόχος ἀπῆλθεν ἐν μέσῳ τῶν δύο ὑπηρετῶν, κρατούντων τὰς ἀνημέρας λαμπάδας. Αὐτοῦ ἀπελθόντος, ὁ ἀμαθὴς καὶ εὐήθης ἰππότης, καλέσας τὸν ἰπποκόμον, εἶπεν αὐτῷ:

— Μίγα μυστήριον θὰ σοὶ ἀποκαλύψω. Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν εἶναι κόρη τοῦ ξενοδόχου, ἀλλὰ γόνος τοῦ στρατηγοῦ Ναρσῆ. Τοῦτο διακρίνει τίς εἰς τοὺς ἐλευθέρους της τρόπους καὶ εἰς τὴν ἀξιοπρεπή της ὑπερηφάνειαν. Ἄν εὐγενὴς δὲν ἦτο, οὐδέποτε θὰ ἤσθανόμην τόσον δι' αὐτὴν κλίσιν. Ἄκουσεν νῦν τί διανο-

οὔμαι. Οὐλοῦμαι ἢ μάτην ἄλλοτε ἐπιδιωχθεῖσα ὑπὸ τοσούτων ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων ἠρώων συμμαχία, καθιδρυθῆ παρ' ἐμοῦ ἐπὶ στερεῶς βάσεως. Εἰμαι ἀπόγονος τῶν Γόθων βασιλέων. Ἡ Ἰσαβέλλα εἶναι βλαστὸς τοῦ Ἑλληνος στρατηγοῦ. Ἐνούμενος ἐγὼ μετ' ἐκείνης εἰς γάμον, συνενῶ τὸ Γόθικόν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ αἵματος. ὦ! ὁποῖαν θὰ αἰσθανθῶσι χαρὰν ἐν τῷ οὐρανῷ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Γόθοι ἥρωες, ὁπότεν μάθωσιν ὅτι οἱ ἀξιοσέβαστοι αὐτῶν ἀπόγονοι ἠνώθησαν δι' ἀρήκτου δεσμοῦ, καὶ ὅτι τὴν γενικὴν ἐπιθυμίαν ἐπιτελοῦντες, κατέλιπον τὰς ἀρχαίας ἐχθρας καὶ ἐφιλιώθησαν οἱ τῶς ἀντίπαλοι!

Ὁ Πελάγης, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει ταύτῃ, ἐρώνησε:

— Θεέ μου! πόσον εὐρεῖται ἰδέαι! τοιαῦτα δὲν δύνανται νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς κεφαλὴν μὴ εὐγενούς ποτέ! Αὐταὶ γεννῶνται μετὰ τοῦ αἵματος τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γάλακτος τῆς μητρὸς. Μὴ τὴν ψυχὴν μου, ὅχι! τοιαῦτα ἰδέαι δὲν ἐμωλευούσιν ἢ εἰς εὐγενῶν κεφαλὴν. Ζήτω ὁ ἀφεντικός μου! Ζήτω ἡ Ἰσπανία! Ζήτω ἡ Ἀστουρία! Ζήτω καὶ ἡ οἰκογένεια Μαλαγουρία! Ἡ δόξα σου ἰδρύεται ἐπὶ βάσεως στερεῶς, ἢν ὁ χρόνος οὐδέποτε θέλει ἀνατρέψει!

— Ἐμπρός! εἶπεν ἐνούσιασθεὶς ὁ Δὸν Διέγος· φέρε εἰς πέρας τὸ σχέδιόν νῦν, ὅτε εἶναι ἔτι νωπὸν. Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἴδω κήρυκα τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος συμμαχίας. Σὲ περιβάλλω μάλιστα διὰ τοῦ τίτλου καὶ τοῦ χαρακτῆρος· πληρεξουσίου ὑπουργοῦ καὶ ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου. Μετάδθητι παρὰ τῇ νεάνιδι, ζήτησον αὐτὴν ἐπ' ὀνόματί μου ὡς σύζυγον παρὰ τοῦ ξενοδόχου καὶ εἶτα, ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὴν, εἰπέ τῃ μετὰ σοβαρᾶς ἀξιοπρεπείας τάδε: α Δόνα Ἰσαβέλλα! Ἰππότης τις, γόνος ἐνδοξοῦ τῶν Γόθων ἠρώων, ποθεῖ νὰ ἐνωθῆ εἰς γάμον μετὰ σοῦ, ἐνδοξοῦ κλάδε τοῦ μεγάλου Ἑλληνος στρατηλάτου. Μετ'

ἀξιοπρεπείας ἔπειτα εἰπέ τῃ τοὺς τίτλους μου· τὰ φέουδά μου, τὰς τιμὰς μου, τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν οἰκογένειάν μου.

Ὁ ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ἐξετέλεσε παραχρῆμα τὴν διαταγὴν καὶ χωρὶς νὰ τῷ ἀνταχθῆ δυσκολία τις, ἐγένοντο αἱ προτάσεις του δεκταί. Ὁ γάμος συνωμολογήθη αὐθωρῆ παρουσία τοῦ ξενοδόχου, τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ τοῦ Ἐρημέριου καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ἐχάρησαν ἐπὶ τῷ συνομολογηθέντι τούτῳ γάμῳ. Ὁ Ξενοδόχος μὲν, διότι ἔλαβε παρὰ τῆς Ἰσαβέλλας τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἐν ἐπιτυχίᾳ θέλει πλουσίως τὸν ἀνταμειψεῖ. Ὁ Ἐρημέριος, διότι, ἀπερχομένης τῆς Ἰσαβέλλας, συναπῆρχετο μετ' αὐτῆς καὶ τὸ σκάνδαλον. Ὁ δὲ Ἐπαρχος, διότι δὲν θὰ ἐξετίθετο πλέον ἡ ὑπόληψις του.

Μετὰ τοῦτο ἐτετέλεσθησαν οἱ γάμοι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μετὰ μεγάλης πομπῆς. Νέοι καὶ νεάνιδες προσεκληθήσαν οὐκ ὀλίγοι ἐκ τοῦ περικειμένου προαστείου· οἱ δύο σύζυγοι συνεχόρευσαν τὸν *Φανδάλιον*· παρετέθη πλούσιος δαῖπνος τοῖς κεκλημένοις, καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν πάντες ἀπῆλθον.

Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ τῆς νέας ἐποχῆς· ὁ Ἰππότης προσέθηκεν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν στέμμα του δύο ξίφη καὶ μάχαιραν, διότι τὸ ἔμβλημα τοῦτο ἦτο κληρονομία τῆς Ἰσαβέλλας καταλειφθεῖσα αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος στρατηλάτου. Τὴν αὐτὴν δ' ἐκείνην ἐβδομάδα ἀνεχώρησαν οἱ δύο νεόνυμφοι εἰς Ἀστουρίαν.

Ἄλλ' ἡ τρέλλα τῆς Ἰσαβέλλας συνέτεινεν ὅπως ταχέως ἔλθῃ αὐτὴ εἰς ρῆξιν μετὰ τῆς δόνας Ἰωάννας, θείας τοῦ ἰπποτοῦ, διότι ἡ γυνὴ ἐκείνη, καὶ τοὶ κατασταῖσα Μαρκεσία, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐγκαταλείπῃ τὰς ἀρχαίας ἐξεις τῆς. Ὁ ἰππότης, ὅπως θῆ τέρμα εἰς τὰς ἐριδας καὶ διενέξεις, λαβὼν τὴν σύζυγόν του, κατόκησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἑπαυλίν του, ἵνα ἐκεῖ τέξῃ (διότι ἦτον ἐγκυος) ἐν ἀναπαύσει.

Ἄν ἐῖχεν ἔτι παρῆλθει ὁ ἔβδομος ἀπὸ τοῦ

γάμου των μὴν, καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἠτοιμάζετο νὰ τεκνοποιήσῃ! Πολλοὶ ἐφοβήθησαν μὴ ὑποφέρει τὸ νεογνὸν κατὰ τὸν τοκετὸν, διότι ἐθεώρησαν αὐτὸν πρόωρον. Τούτου ἕνεκα ἐγένοντο πολλαὶ λιτανεαὶ καὶ δεήσεις ὑπὲρ αἰσίας εἰς τὸν κόσμον ἀφίξεως τοῦ διαδόχου τῶν Γραικογόθων.

Τέλος ἡ Ἰσαβέλλα ἔτεκεν υἱόν! Ὁ Δὸν Διέγος ἔλαμε φωταφίαν εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ διέλειπε χρήματα τοῖς χωρικοῖς, οἵτινες ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας καθ' ἄπασαν τὴν νύκτα ἐπανηγύριζον ποιοῦντες διαβολικὸν θόρυβον. Πρὸς ἐνδειξιν χαρᾶς ἐπαίζαν καὶ διάφορα χωρικά παιγνίδια. Πίντες δὲ οἱ ἀμαθεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Θεός, θέλων νὰ ταχύνῃ τὴν εἰς τὸν κόσμον ἐμφάνισιν τοῦ περιποθήτου τῶν Γραικο-Γόθων διαδόχου, ἔλαμεν ὥστε νὰ τελειοποιηθῇ τὸ νεογνὸν ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρὸς δύο μῆνας ταχύτερον τῶν ἄλλων κοινῶν παιδίων.

Η ΑΗΔΩΝ.

Τις ἀγνοεῖ τὸν ψάλτην τῆς νυκτὸς καὶ τοὺς παρ' αὐτοῦ ἐκπεμπομένους μελωδικούς καὶ ποικίλους ἤχους, δι' ὧν καθιστᾶ θελκτικώτατα τὰ δάση; Σύντομος περιγραφή τοῦ μικροῦ τούτου στρουθίου, τοῦ ὑπερακοντίζοντος κατὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ ἤσματος πᾶν ἕτερον πτηνὸν, δὲν θ' ἀποβῆ δυσάρεστος τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς τῆς «Ἀνατολῆς».

Ἡ ἀηδὼν εἶναι φύσει δειλὴ καὶ φίλη τῆς μοναξίας. Τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ θέρους διέρχεται ἐν Εὐρώπῃ, τὸν δὲ χειμῶνα ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν ταῖς θερμαῖς χώραις τῆς Ἀσίας. Ἐπ' ὀλίγον διαμένει παρὰ μέρεσι καλλιεργημένοις, ἐνθα εὐρίσκει τροφήν ἀφθονωτέραν ἢ ἐν τοῖς ὄρεσιν. Ἐπειτα ὁμοῦ ἀποσύρεται

εἰς τὰ δάση. Τὰς φωλεὰς αὐτῆς κτίζει ἢ χελιδῶν διὰ φύλλων, χόρτων ξηρῶν καὶ ξυλαρίων ἐξωτερικῶς, ἐσωτερικῶς δὲ διὰ ριζῶν νηματοειδῶν καὶ ἐνίοτε διὰ τριχῶν. Τὸ ὕλικόν τοῦτο ὁμοῦς συνδέει οὐχὶ λίαν στερεῶς. Τὸ σχῆμα τῆς φωλεᾶς τῆς εἶναι ἡμισφαιρικόν. Τὰ ὡὰ ἐπωάζει ἀνά 4—5 ἐκάστοτε· ἔχουσι δὲ ταῦτα χρώμα ἐλαιῶδες. Διατείνονται τινες ὅτι μόνη ἡ θήλεια ἀηδὼν ἐπωάζει, τῆς ἀρρενος ἰσταμένης παρ' αὐτὴν ἢ ἀδούσης, ἄλλοι ὁμοῦς βεβαιοῦσιν ὅτι ἐπωάζουσιν ἀμφότεραι ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ 18 ἡμέρας.

Τὰ νεογνὰ τρέφουσιν οἱ γονεῖς δι' ἀφθόνου τροφῆς, συνισταμένης ἐκ χρυσαλίδων καὶ καμπῶν. Ἐντὸς 15 ἡμερῶν καλύπτονται τὰ νεογνὰ ὑπὸ πτερῶν, ἐξέρχονται τῆς καλιᾶς των καὶ, μὴ δυνάμενα νὰ πετώσι, παρακαλουθοῦσι τοὺς γονεῖς πηδῶντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον. Ὁ πατὴρ φροντίζει μεγάλως περὶ αὐτῶν μετὰ τὴν πτῆσιν καὶ ἄχρις οὗ κρίνει ὅτι δύνανται νὰ ἐπαρκέσωσι καὶ μόνα εἰς τὰς ἀνάγκας των. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀηδόνων εἰς τὰ θερμὰ καὶ εὐκρατα κλίματα ποιεῖ δύο κατ' ἔτος ἐπωάσεις, ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς· εἰς τὰ ψυχρὰ μίαν μόνην. Περὶ τὰ τέλη αὐγούστου ἢ καὶ πρὸ αὐτοῦ αἱ ἀηδόνες δὲν εὐρίσκουσιν ἐπὶ ῥῆξιν τροφήν εἰς τὰ δάση καὶ ἐπανέρχονται παρὰ τὰ καλλιεργημένα μέρη. Περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου φεύγουσιν ἐξ Εὐρώπης.

Ἐκαστος γινώσκει πόσον ποικίλον, ἀρμονικὸν καὶ γλυκὺ εἶναι τὸ ἄσμα τῆς ἀρρενος ἀηδόνος, ἥτις, διαρκούσης τῆς θερῆς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, ψάλλει καὶ κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν νύκτα. Δυσκόλως ὁ

μως ἀπάντᾳ ἀηδῶν θήλειος γένους ἀδουσα καλῶς.

Ἡ θήλησάν τινες νὰ ἐκφράσωσι διὰ λέξεων καὶ συλλαβῶν τὸ ἄσμα τοῦ ὠρείου τούτου πτηνοῦ· ἄλλοι ἐπειράθησαν νὰ μιμηθῶσιν αὐτὸ διὰ μουσικῶν τόνων. Ἄλλ' οὔτε οὗτοι, οὔτε ἐκεῖνοι ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των. Οἱ ἥχοι, ἀντιγραφέντες καὶ ἐκτελεσθέντες ὑπὸ διασήμων μουσικοδιδασκάλων αὐλοῦ, οὐδὲν εἶχον κοινὸν μετὰ τοῦ ἀληθοῦς ἄσματος τοῦ πτηνοῦ.

Τὸ ἄρρεν, ἅμα ὡς γεννηθῶσι τὰ τέκνα του δὲν ἄδει πλέον· τὸ δὲ θήλυ, ἐὰν ἦ το ἐξ ἐκείνων ἅπερ ἔψαλλον, σιγᾶ ἅμα ὡς ἀρξῆται κτίζον τὴν καλιάν του. Τὸ ἄρρεν, ἀνατρέφον τὰ τέκνα του, ἐκβάλλει συνεχῶς ἤχον, ὃν ἐξέφρασαν τινες διὰ τῆς συλλαβῆς βίτ! ἄλλοτε ἐκφέρει φωνὴν χαμηλὴν, ἣν ὁ Βιελλότ ἐξέφρασαν οὕτως: errrrrr!

Ὁ ἄνθρωπος κατέγεινε πρὸ πολλοῦ νὰ καταστήσῃ φίλον καὶ οικεῖον πτηνὸν τὴν ἀηδόνα, ὅπως τέρπηται ἀκρωμένως τοῦ ἄσματος τῆς οὐ μόνον τὸ θέρος, ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα. Διὰ τοῦτο ἡ τέχνη τῆς ἀνατροφῆς τοῦ πτηνοῦ τούτου ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐφθασεν εἰς ἀκραν τελειότητα. Ἐγένετο γνωστὸς ἔτι καὶ ὁ τρόπος τοῦ θεραπεύειν αὐτὸ ἐκ τῶν ἀσθενειῶν εἰς ἃς ὑπόκειται, ὅποταν τυγχάνῃ δ' ἐν αἰχμαλωσίᾳ.

Ἡ ἀηδὼν χρῶμα ἔχει κοκκινομελάγχρουν ἄνω, φαιόλευκον ὑποκάτω καὶ μᾶλλον ἐρυθρὸν κατὰ τὴν οὐρᾶν. Ἐχει δὲ μῆκος 6 δακτύλων καὶ 2 γραμμῶν.

Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ ἀηδὼν ἀρχεται ἀδουσα, ἐρωτάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἀράβων, θεωρουμένη ὡς ἑναρξίς τοῦ καύσωνος.

Ἡ ἀηδὼν, ἣτις κρύπτεται ὡσεὶ αἰδουμένη μεταξὺ τῶν αἵμασιῶν καὶ ἣτις, ἀδουσα μελαγχολικῶς, φαίνεται ὡσεὶ θρηνοῦσα ἀρχαίας δυστυχίας, ἦτο κατὰ τὴν μυθολογίαν τῶν προγόνων μας ἡ Φιλομήλα, κόρη τοῦ Πανδίωνος, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μεταμορφωθείσα εἰς πτηνόν. Ψάλλει δὲ μελαγχολικῶς, διότι θρηνεῖ τὸ ἀτύχημά της. Ὡς γνωστὸν, ἣτιμᾶσθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Τηρέως, βασιλέως τῆς Θράκης.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ.

Οἱ Ἀραβῆς κατέγεινον, εἰδικῶς οὗτοι, εἰς τὴν εὑρεσιν μύθων ἀφορώντων εἰς τὸν Σολομῶντα, τὸν μέγαν ἐκείνον βασιλέα, ᾧ τινι ὁ Θεὸς κηδύκετε νὰ δωρησῆται τὴν σοφίαν. Ἀληθές ἐστίν ὅτι κατ' ἀρχὰς οἱ μῦθοι οὗτοι οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ἀλληγορίαι καὶ ὡς τοιαύτας ἐθεώρουν αὐτοὺς οἱ πεπαιδευμένοι Ἀραβῆς. Ἄλλ' ὁ ὄχλος, μὴ δυνάμενος νὰ ἀνασῶρῃ τὸν ἀλληγορικὸν πέπλον, ἐξέλαβε τὰς ἀλληγορίας ὡς ἀληθείας πραγματικὰς καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐδημιούργησε νέα ὄνειρα.

Ἔστω ὡς παράδειγμα ὁ οὕτω καλούμενος δακτύλιος τοῦ Σολομῶντος, ὅστις κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε σύμβολον ἀπλοῦν τῆς σοφίας, ἥς κάτοχος ἦν ὁ ρηθεὶς βασιλεύς. (α) Τὸ σύμβολον ἐξελήθη ὡς ἀληθὴς καὶ πραγματικὸς δακτύλιος, ᾧ ἀπεδόθησαν μαγικαὶ ἀρεταί, ἐνῶ συγχρόνως ὑπελήθη ὡς δυνάμενος νὰ διαλύσῃ καὶ ἀνατρέψῃ πᾶσαν μαγείαν. Ὁ μῦθος οὗτος, κομισθεὶς εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων,

(α) Ὁ Πέρσης ποιητὴς Ἐμάδης, συνθέσας ποίημα πρὸς τιμὴν τοῦ Σουλτάνου τῶν Σελγιούκη Βαχαράμ-Σαχλέγι, πρὸς αὐτὸν ἀποτεινόμενος, ἐν τῷ ρηθέντι ποιήματι: «Οἱ δαίμονες καὶ αἱ μάγισσαι, ἐνωθέντες, συνεμάχησαν κατὰ σοῦ, ἀλλ' ἡ Αὐτοκρατορία τοῦ Σολομῶντος, ἣτοι ἡ μοναρχία τοῦ κόσμου, δὲν θὰ σοὶ διαφύγῃ, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀπολέσῃς τὸν δακτύλιον ἐκείνου, ἣτοι τὴν σοφίαν, ἣτις κυριεῖ τὰ πάντα.

ἐσυγχίσθη πλειότερον ἐκ τῶν διηγήσεων καὶ παραδόσεων τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐπιτετεύθη ὑπὸ τῶν δεισιδαιμόνων καὶ ἀμαθῶν τῆς Δύσεως. Τοιοῦτοτρόπως ἡ πολιτικὴ ἰσχύς τοῦ Σολομῶντος ἐπεξετάθη τοσοῦτον ὑπὸ τῆς μυθολογικῆς, ὥστε ἐθεωρεῖτο αὐτὸς ὡς βασιλεὺς παγκόσμιος!

Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ πλοῦτός του, προελθὼν ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἰδρυθέντος ἐμπορίου μεταξὺ Ἰνδιῶν καὶ Ἀσίας, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰ περὶ θησαυρῶν διηγήματα, θησαυρῶν κειρομένων, κατὰ τοῦ Ἀνατολίτας, εἰς τὰ θεμέλια τῶν ἀρχαίων κτιρίων.

Ὁ Σολομῶν, κατὰ τοῦ ἀνατολίτας συγγραφεῖς, ἦτο σύγχρονος τοῦ Χαΐ Χάους, βασιλέως τῆς Περσίας, (δυναστεία Χαϊκινιδῶν.) Ἀνῆλθεν ἐπὶ τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Δαυὶδ, καὶ τοι ἄγων μόλις τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Ὁ Θεὸς ἐθηκεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του οὐ μόνον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγγέλους, τοὺς δαίμονας, τὰ πνεύματα, τὰς μαγίσσας, τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς ἀνέμους. Οἱ αὐτοὶ ἱστορικοὶ διηγοῦνται, σχεδὸν ὁμοφώνως, ὅτι ὁ Σολομῶν κατεῖχε δακτύλιον δι' οὗ ἔφερον εἰς πέρας πλείστας ἐπιχειρήσεις, ἐξ ὧν μία καὶ μόνη ἤρκει νὰ δοξάσῃ οἰονδήποτε ἡγεμόνα. Βεζύρης αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ περιφανὴς Ἀσσάφ υἱὸς τοῦ Βαραχία, οὗ μνεῖαν ποιεῖται καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ ἱστορία. Πρὸς τοῦτον ἀποτεινόμενοι πολλοὶ τοῦ Δαυὶδ ψαλμοὶ, διότι λέγεται ὅτι οὗτος ἐδίδασκεν αὐτῷ τὸ ἄδειν. Ἡ σοφία καὶ ἡ ἄλλη παιδεία τοῦ ρηθέντος βεζύρη ἐποδηγέτησαν τὸν Σολομῶντα κατὰ τὸ πρῶτον τῆς βασιλείας αὐτοῦ στάδιον, καθ' ὃ δὲν εἶχε τὸν μυστηριώδη δακτύλιον. Τούνηθεν παρὰ τοῖς Ἀνατολικῶν λαοῖς ὁ Ἀσσάφ θεωρεῖται ὡς πρότυπον ὑπουργοῦ καὶ πολιτικοῦ. Ὁ *Tarik Monteché* λέγει ὅτι ὁ Σολομῶν ἐπὶ 40 ἔτη δὲν εἶχε καθίσει ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ἀρνηθεὶς

νὰ βασιλεύῃ ἀνευ γνώσεων καὶ σοφίας. Τοῦτο δὲ διότι εἶχε χάσει τὸν δακτύλιόν του, ἐντὸς λουτρῶνος. Ἐρινὺς τῆς κολάσεως εἶχεν ἀρπάσει αὐτὸν καὶ τὸν ρίψει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀνευ τοῦ δακτυλίου ὁ Σολομῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἦ σοφός.

Μετὰ παρέλευσιν τῶν 40 ἐκείνων ἐτῶν, τρώγων ὁ βασιλεὺς ἔχθυν, εὔρεν ἐν τῇ κοιλιᾷ του τὸν δακτύλιον. Ὁ δακτύλιος οὗτος, ὁ τόσῳ θαυματουργὸς καὶ ἐξαισίος, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ὁ Σολομῶν ἐκυβέρνησε τοὺς λαοὺς του καλῶς, οὐδὲν ἄλλο ἦτο, κατὰ τὸν συγγραφεῖα *Ἐμάδην*, ἢ ἡ σοφία ἣν ὁ Θεὸς παρεχώρησεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὁποίας ὁ δακτύλιος ἦτο τὸ σύμβολον. Πολλοὶ ὅμως Ραββίνοι διατεινόμενοι ὅτι πράγματι ὁ Σολομῶν κατεῖχε τοιοῦτον δακτύλιον, ἐφ' οὗ προσηρμόζετο πολῦτιμος λίθος, δι' οὗ ἐβλεπεν ὁ βασιλεὺς καθαρῶς ὅ,τι ἐπόθει νὰ μάθῃ, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ μέγας ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων ἐβλεπεν ἐν τῷ *Θουμιν* ἢ *Οὐρμ* τοῦ προστερνίου του, τῷ ἐκ δώδεκα πολυτίμων λίθων συγκεκριμένῳ, ὅ,τι ἐπόθει νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ χληρὰ θ' ἀπέβαινε ἡ ἀφήγησις πάντων τῶν ἐπιτευχθέντων παρὰ τοῦ Σολομῶντος θαυμάτων δυνάμει τοῦ δακτυλίου ἐκείνου. Ἀρκούμεθα ὅθεν λέγοντες ὅτι αὐτὸς κατέστησε τὸν κάτοχόν του ἀπαράμιλλον καὶ σοφώτατον βασιλέα, τὸν δὲ θρόνον του ἐνδοξότατον καὶ μοναδικόν. Ὄταν ὁ Σολομῶν ἐκάθητο, ἵπταντο περὶ αὐτοῦ ἐκατοστύαι πτηνῶν, ὅπως ἐπισκιάζωσιν αὐτόν. Δεξιόθεν αὐτοῦ ἔκειντο 12,000 ἔδραι χρυσαὶ διὰ τοὺς Πατριάρχας καὶ τοὺς προφῆτας, ἀριστερόθεν δὲ ἔτεραι 12,000 διὰ τοὺς σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους, τοὺς λαμβάνοντας μέρος εἰς τὰς ἀποφάσεις του.

Ὁ Σολομῶν μετέβαινε ὅπου ἤθελε, φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Ἐβλεπε δὲ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ ἀνεκάλυπτε τοὺς βαθύτατα κεινομένους θησαυροὺς. Πάντες οἱ βασιλεῖς

προσεκύνουν αὐτῷ, διόπερ ἐκλήθη *Μεσάχ-
έλ χαΐρ*, ἥτοι ἡ κλεις τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ Βάλκις,
διάσημος τῆς Σάβας (ἐν Ἰερουσαλήμ) βασιλίςσα,
μετέβη εἰς Ἰερουσαλήμ, ὅπως θαυμάση ἐκ τοῦ
πλησίον τὴν σοφίαν τοῦ Σολομώντος, ὅστις
εἶχε τὴν δόξαν νὰ ἐγειρή τῷ Θεῷ τὸν περίφη-
μον ἐκείνον ναόν, ὑπὸ τὸ ὄνομα *Μπέτ-ἐλ-
μάντες*, ἥτοι *Οἶκος ἁγιος*.

Ἰγάρχει βιβλίον, κοινότατον παρὰ τοῖς ἀ-
νατολικοῖς λαοῖς, περιέχον τὴν ἱστορίαν τοῦ
Σολομώντος εἰς Περσικοῦς στίχους, συντε-
θὲν ὑπὸ τοῦ διασημοῦ ποιητοῦ Ἄλ-Φερδούση.
Καὶ οἱ Τοῦρκοι ἔχουσι πλείστα ἱστορίας αὐ-
τοῦ, ἐν τε τῷ πεζῷ καὶ τῷ ἐμμέτρῳ λόγῳ. Ἡ
μᾶλλον περιζήτητα εἶναι ἡ γραφίσα ὑπὸ τοῦ
Σααδεδίν, υἱοῦ τοῦ Χάσταν, προκατόχου τοῦ
Μουράτ Γ'. Χάνου τῶν Ὄθωμανῶν.

Ταῦτα δὲ πάντα βάσιν ἔχουσι τὰ ὑπὸ τῆς
παλαιᾶς διαθήκης ἀναφερόμενα περὶ τοῦ Σο-
μῶντος, τῆς σοφίας καὶ τοῦ πλούτου του.

Ἰδοὺ πῶθεν καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἠρύ-
σθη τὰς περὶ *Σολομωνικῆς* θεωρίας του, αἵ-
τινες ὀσημέραι εὐτυχῶς ἐκλείπεται.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἐκδίκηος Μαριατῶν. — Ἐν τινι βιβλίῳ
περιηγήσεων γραφέντι ὑπὸ τῶν κκ. Michaud
καὶ Roujoulot τῷ 1835, ἀναγινώσκουσι τὸ
ἔξῃς ἀνέκδοτον.

Ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὑπῆρχον δύο ἀρχιπαι-
ραταὶ ἐν Μάνη, ὁ μὲν καλούμενος Ἀναπλιώ-
της, ὁ δὲ Θεόδωρος. Οὗτοι ἤλθον ἡμέραν τι-
νὰ εἰς ρῆξιν. Πρὸς ἐκδίκησιν ὁ Θεόδωρος ἀρ-
πάζει τὴν σύζυγον τοῦ Ἀναπλιώτου, καὶ φέ-
ρων αὐτὴν εἰς τινα Μελιταῖον πειρατὴν, εὐρι-
σκόμενον ἐκεῖ μὲ τὸ πλοῖόν του, ζητεῖ νὰ
τὴν πωλήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἀπῆται πολλὰ, ὁ Με-
λιταῖος τῷ εἶπεν ὅτι πρὸ μιᾶς ὥρας ἠγόρασε
γυναικᾶ νεωτέραν καὶ ὠραιότεραν εἰς τιμὴν
εὐτελεῖ. Ὁ Θεόδωρος δὲν πιστεύει καὶ ζητεῖ

νὰ τὴν ἰδῇ. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς
του, ὅταν τῷ ἐπαρουσίασεν ὁ Μελιταῖος τὴν
σύζυγόν του! Ὁ Ἀναπλιώτης συνέλαβε τὴν
αὐτὴν ἰδέαν, ἣν καὶ ὁ ἐχθρὸς του. Ἀμφότεροι
ἐξελέξαντο τὸ αὐτὸ ἐκδικήσεως μέσον.

Τότε ὁ Θεόδωρος, ὅπως μὴ φανῆ κατώτε-
ρος τοῦ ἀντιπάλου του, ἐπώλησε τὴν γυναῖκα
ἐκείνου εἰς οἶκον ὁ Μελιταῖος, ἐζήτει τιμὴν. Σπύ-
σας δὲ τότε παρὰ τῷ Ἀναπλιώτῃ, ἔλαβε
μετ' αὐτοῦ ἐξήγησιν. Ἀντὶ νὰ ἀποβῶν ἐχ-
θροὶ ἀσπονδοὶ, εὗρον λογικώτερον νὰ φιλιω-
θῶσι, θαυμάσαντες ἀλλήλων τὴν εὐφυίαν. Ἐπι-
τεθέντες δὲ κατὰ τοῦ Μελιταῖου, ἔλαβον τὰς
συζύγους των καὶ ἔκτοτε ἐγένοντο στενωτά-
τοι φίλοι.

Βενετικὴ εὐφυία. — Ὁ κουρεὺς Χ... συνο-
μιλεῖ μετὰ τοῦ Βενετοῦ Υ... ὅστις μεταβαί-
νει παρ' αὐτῷ καὶ ζηριζεται ἑναλλάξ.

— «ὦ! Κύριέ μου, λέγει ὁ κουρεὺς, μετ'
ὀλίγον θ' ἀφανισθῶμεν πάντες, διότι διάση-
μὸς τις ἀστρονόμος εἶπεν ὅτι τὴν 23 Ἰστα-
μένου ὁ κομήτης θὰ καύσῃ πάντα τὰ ζῶα, τῆ
δὲ 25 πάντας τοὺς ἀνθρώπους.

— Καὶ λοιπὸν τὴν 24 τίς θὰ μὲ ζυρίσει;
ἠρώτησε τὸν κουρέα ὁ Βενετός.

Ἀπώλεια θλιβερά. — Κύριός τις ἐπα-
ρουσίασθη εἰς τὴν οἰκίαν κυρίας πλουσιωτά-
της καὶ ἠρώτησε τὴν θαλαμηπόλον ἂν ἡ κυρία
εὐρίσκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπῆντησεν αὐτῇ.

— Δύναμαι νὰ τὴν ἰδῶ;

— Οὐχί, κύριε, εὐρίσκειται κληνῆρης.

— Ἀσθενεῖ;

— Ὅχι, κύριε, ὑπέστη θλιβεράν ἀπώλειαν.

— Ἀπέθανεν ἕως ὁ πατήρ της;

— Ὅχι, κύριε.

— Ἡ μήτηρ της;

— Ὅχι, κύριε.

— Ὁ συζυγός της;

— Ὅχι.

— Λοιπὸν, τίς;

— Ἀπώλεσε. . . πᾶσαν σχεδὸν τὴν περι-
ουσίαν της εἰς τὸ χαρτοπαίγιον.

— Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν ἀσθενεῖ, διατί ἐπληρώ-
σατε τὴν ὑπὸ τὴν οἰκίαν σας δῖον ἀχύρω;

— Διότι ἡ κυρία, μὴ δυναμένη πλέον νὰ
συντηρῇ ἵππους καὶ ἄμαζαν, δὲν δύναται ν'
ἀκούσῃ τὸν ὑπὸ τῶν ἄμαζῶν προξενούμενον θό-
ρυβον, ὅστις τῇ ἀναμιμνήσκει τ' ἀπωλεσθέν-
τα της πλοῦτη.

Τὰ διάφορα τῶν Ἐφημεριδῶν. — Πολλά-
κι ἕνεκα ἀφροσύνης τῶν εφημεριδογράφων ὑπο-
βοηθεῖται τὸ ἔγκλημα ὑπὸ τοῦ τύπου.

Ἐν τινι Γερμανικῇ εφημερίδι πρὸ μικροῦ ἀ-
νεγινώσκετο τὸ ἔξῃς.

« Ἡ οἰκία τοῦ τραπεζίτου Ζ . . . ἐκινώθη
ἅπασα ὑπὸ τῶν κλεπτῶν. Εὐτυχῶς ὅμως ἐκ
τῆς σπουδῆς των δὲν παρετήρησαν οὔτοι τὸ
δεύτερον χρηματοκιβώτιον, ὅπερ ὑπῆρχεν ἐν
τῷ ἐτέρῳ δωματίῳ καὶ περιείχεν ἰκανὴν πο-
σότητα χρημάτων εἰς τραπεζογραμματίαια ».

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς Ἐ-
φημερίδος λαμβάνει τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

« Κύριε Συντάκτα,

« Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλωσύνην
σας τοῦ νὰ μὲ πληροφόρησθε διὰ τοῦ φύλ-
λου σας ὅτι κατὰ λάθος δὲν ἤνοιξα καὶ ἕτε-
ρον κιβώτιον, εὐρισκόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ
Τραπεζίτου Ζ. . . καὶ περιέχον ἰκανὴν χρη-
ματικὴν ποσότητα. — Αἱ πληροφορίες σας
ἦσαν τῷ ὄντι ἀκριβέσταται. Ἀπόψε ἤνοιξα
καὶ αὐτὸ, καὶ πράγματι εὗρον 3,500,000 φρ.
Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ αὖθις ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ
σας. »

Δὲν ὑπογράφω τὴν παρούσαν, φοβούμενος
μὴ γνωσθῆ τῶνομά μου.

Ὁ εὐγνωμονῶν σας κλέπτης
Κ. . . »

Μικρὸς χαρτοπαίκτης. — Ὁ Ἀνσέλιμος

Ροσίλδ, ὑπῆρξεν ὁ ἥρωρ τῆς ἐξῆς ἱστορίας, ἦ-
τις μέγιστον ἐποίησε πύαγον ἐν Γερμανίᾳ,
πρὸ τινῶν ἐτῶν.

Ὁ Ροσίλδ δισκεδάζεε κατὰ τὸ θέρος εἰς τὰ
λουτρὰ τῆς πόλεως Β. . . ἔνθα ἐγένετο μέ-
γα παιγνίδιον. Ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθε καὶ αὐ-
τὸς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου καὶ, μὴ
γινώσκων τι νὰ πράξῃ, ἔθηκεν ἐπὶ ἐνὸς χαρτί-
ου πεντόφραγκον. Ὁ Ροσίλδ ἐκέρδισεν ἄλλ' ὁ
διευθύνων τὸ παιγνίδιον, προσέχων εἰς τὰ με-
γάλα ποσά, δὲν παρετήρησε τὴν εὐτελεῖ ποσό-
τητα τοῦ Ροσίλδ, καὶ δὲν τὴν ἐπλήρωσεν.
Ὁ Ροσίλδ προσθέτει ἕτερον πεντόφραγκον.
Κερδίζει καὶ αὖθις, ἀλλὰ καὶ αὖθις οὐδεὶς προ-
σεῖξεν, οὐδ' ἐπληρώθη. Ὅργισθεὶς τότε, παρε-
πνέθη ὀλίγον ἀθαδῶς. Ὁ διευθύνων τὸ παι-
γνίδιον, ἀγνοῶν πρὸς τίνα ὁμιλεῖ, τῷ εἶπε νὰ
κάμνη ὀλιγοτέραν ταραχήν. Εἶτα δὲ προσέ-
θηκε:

— Κουβαρνδάδες! ἐρχονται νὰ παίξωσιν
ἐνταῦθα ἐν πεντόφραγκον καὶ νομίζουσιν ὅτι
παίζουσιν ἑκατομμύρια!

Ὁ Ροσίλδ, προσβληθεὶς ἐκ τῶν λόγων τού-
των, ἐγείρεται καὶ κραυγάζει:

— Τὸν μπάγκο σας!

Ὁ διευθυντὴς παρατηρεῖ αὐτὸν καὶ τῷ λέγει.

— Μπᾶ! εὐχαριστῶς. Ἄλλὰ δεόν νὰ κα-
ταθέσῃτε πρῶτον ὅσα ὑπάρχουσιν εἰς τὸ τα-
μεῖόν μας.

Ὁ Ροσίλδ στρέφεται καὶ, ἰδὼν ἑνα τῶν
πλουσιωτέρων τραπεζιτῶν τῆς Φραγκφοῦρτης,

— Ἐγγυήθητε ὑπὲρ ἐμοῦ, τῷ εἶπεν.

— Εὐχαριστῶς, ἀπῆντησεν ὁ γινώσκων αὐ-
τὸν τραπεζίτης.

Ὁ Ροσίλδ ἐκέρδισε 350,000 λίρας ἀγ-
γλικᾶς, ἀς διέταξε νὰ διανεμῶσι πάραυτα
τοῖς πτωχοῖς τῆς πόλεως.

Ἰδοὺ πλούσιος κεκτημένος καρδίαν εὐγενῆ
καὶ μεγάλην. Ἄν ἦτο ἄλλος, θὰ τὰ ἐτόκιζεν
ἐπὶ ἐνεχύρῳ.

‘Ο ‘Αύνη και ο Νούντσιος του Πάπα. — Καθ’ ἦν ἐποχὴν ἐγένοντο διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Ροσίλδ πρὸς συνομολόγησιν δανείου παπικοῦ, ὁ τραπεζίτης οὗτος ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα τὸν Νούντσιον τοῦ Πάπα, ὅστις ἦτο καρδιάλιος. Χωρὶς ὅμως νὰ σκεφθῆ, ἐκάλεσε εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸν ποιητὴν ‘Αύνη, ὅστις ἦτο στενός του φίλος.

Μόλις ἔταν ἀφίχθη εἰς τὴν οἰκίαν ὁ ποιητής, ἐνόησεν ὁ Ροσίλδ τὸ λάθος του. ‘Ο ‘Αύνη ἦτο ἔβραϊος καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ συμφάγη μετὰ καθολικοῦ κληρικοῦ καὶ δὴ καὶ Νουντσίου. ‘Αλλὰ τί νὰ γείνη πλέον; ‘Ο Ροσίλδ καλεῖ πάντας εἰς τὴν τράπεζαν. Πάντες ἐγείρονται. ‘Ο Νούντσιος ἐτοιμάζεται νὰ εἰτέλθῃ πρῶτος εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἀλλ’ ὁ ‘Αύνη προβαίνει αὐτοῦ καὶ, γελῶν,

— Συγγνώμην, πανιερώτατε, τῷ λέγει, πρῶτον ἢ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ἔπειτα ἢ Νέα.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΝΟΣ

Εἰς τὸν ἐξώστην ἴστατο ἡ θελκτικὴ Λουκία
Καὶ ἀνεγίνωσκε... Θεέ! ὅποια εὐτυχία!
Τοὺς στίχους μου τοὺς φλογεροὺς καὶ ἔμπαθεῖς ἐκείνους,
Καὶ εἶτα μὲ ἠτένιζε περιπαθῆς καὶ σύννους.
‘Η ζάλη διεκρίνετο ἐπὶ τὸ μέτωπόν της,
Κ’ ἐρύθημα ἐστόλιζε τὸ μάγον πρόσωπόν της...
‘Η αὔρα τῆ ἑθώπευε τὴν καστανὴν της κόμην
Καὶ ἔνθους τὴν ἠτένιζον καὶ ἔνθους ἐθεωμην

Τὴν φίλην μου ἐκλάμπουσαν καὶ ἀκτινοβολοῦσαν
Καὶ ὁμοιάζουσαν ἀγνὴν τοῦ ‘Ελικῶνος Μοῦσαν.
‘Ο Φοῖβος τότε ἔδωε καὶ μ’ αἰγλήν οὐρανίαν
Μοὶ ἔσπερε τὴν θελκτικὴν, τὴν τρυφερὰν Λουκίαν.
Καὶ πάλιν ἀνεγίνωσκε τοὺς στίχους μου ἐκείνους —
Καὶ διὰ τοῦτο ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν της σύννους.
Κ’ ἴσως μ’ ἐπόνει... ἴσως... πλὴν τίς οἶδεν ἂν ἐκείνη
‘Εγνώρισε τοῦ ἔρωτος τί εἶναι ἡ δδύνη;
‘Αλλ’ ὄχι! ὦ! οἱ στίχοι μου παλμούς τῆ διεγείρουσαν
Καὶ ἴσως πρὶν τὰ δάκρυα τὸ ὄμμα της ἐπλήρουσαν...
Μὴ τάχα τοὺς διέτρεγε νῦν πρῶτον ἢ Λουκία;
‘Ω! θὰ κατέφαγεν αὐτοὺς... φιλήματα μυρία
Θὰ ἔθῃκ’ ἴσως ἐπ’ αὐτῶν, καὶ ἴσως ἢ παρθένος
‘Υπέκυψ’ εἰς τοῦ ἔρωτος τὸ βαυκαλιζόν σθένος.
Να! ἴσως ἢ Λουκία μου ταχέως ἐνόησῃ
‘Οτι μ’ ἠγάπησε θερμῶς προτῶν τὸ θελκτικόν.
Καὶ ἴσως... πλὴν τί ρόδινα τὰ πάντα ἐλέπω τότε,
‘Ενῶ τῆς εὐτυχίας μου εἶναι μακρὰν ἡ ὥρα;
‘Ἰδὲ τὸ πῦρ τὸ ἤδιστον τῶν μάγων οφθαλμῶν της,
Τὸ λευκοπόρφυρον ἰδὲ λοιπὸν τῶν παρεῶν της,
Καὶ ἴδε πρὸς ἐπίμετρον τὰ ροδαλά της χεῖλη,
‘Απερ τοῦ Φοῖβου ἢ ἀκτὴς γλυκύτατα ἐφίλει,
Κ’ εἰπέ μοι ἔαν δύνασαι νὰ μὴ τὴν ἀγαπῶς
Καὶ μετὰ πάθους φλογεροῦ τὴν λύραν νὰ τονίσῃ;
Λουκία μου, σὲ ἀγαπῶ ὡς φύλακ’ ἀγγελῶν μου,
Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπῶ θρησκείαν καὶ Θεόν μου.
Καὶ εἶσαι σὺ τὸ μέλλον μου καὶ εἶσαι ἡ ἐλπίς μου,
Καὶ σὺ τὸ νῆμα συγκρατεῖς, σὺ μόνη, τῆς ζωῆς μου.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Διπλοῦν ἐν γράμματι ἔχω κ’ εἰς χεῖρας μὲ κρατεῖς,
Κ’ εἰς δένδρα μὲ εὐρίσκεις καὶ ἄνθη ἂν ζητῆς.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

‘Αἴηρ — ‘Αἴηρ — ‘Ηρα

Λύσις τοῦ Γρίφου

‘Εκ τῶν ζώων ὁ κύων εἶναι ὁ μάλιστα πιστός.

ΓΡΙΦΟΣ.

Λ Λόφος ‘Ιερουσαλήμ. Ό Όρος Θεσσαλίας. Ρ Μάιος Τ Τούνιος Ι Ιούλιος

Δε Δε Δε
 Δε πκ Δε
 Δε πκ Δε
 Δε Δε Δε